



DSI-IV.7250.159.2024

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12 i ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 221 ze zm.), w zw. z art. 2, pkt 9b, pkt 9e oraz art. 3b, art. 3k, ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 ze zm.), art. 8b ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 1658 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE], z siedzibą [REDAKTOWANE], [REDAKTOWANE]

ORZEKAM

udzielić interpretacji indywidualnej w sprawie stosowania ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, poprzez:

- I. uznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] nie jest podmiotem zobowiązany do wykonywania obowiązków wprowadzającego produkty do obrotu w rozumieniu art. 3k ustawy w zakresie zleconych do wytworzenia innemu producentowi produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznych;
- II. uznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] nie jest podmiotem zobowiązany do wykonywania obowiązków wynikających z art. 3b oraz z art. 3k ustawy w zakresie pokrywek do kubków jednorazowych z tworzywa sztucznego, które są sprzedawane oddzielnie od kubków;
- III. nieuznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] nie jest podmiotem zobowiązany do wykonywania obowiązków wprowadzającego produkty do obrotu w rozumieniu art. 3k ustawy w zakresie kieliszków z tworzywa sztucznego przeznaczonych do wódki, wina i szampana;
- IV. nieuznanie stanowiska Wnioskodawcy, że [REDAKTOWANE] nie jest podmiotem zobowiązany do wykonywania obowiązków wynikających z art. 3b oraz z art. 3k ustawy w zakresie pojemników na sosy z wieczkiem o wymiarach od 30 ml do 120 ml wykonanych z tworzywa sztucznego;

- V. uznanie stanowiska Wnioskodawcy, że pojemniki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemnościach od 125 ml do 2000 ml, które wykorzystywane są przez sprzedawców detalicznych do pakowania w nich żywności, jeśli będą spełniać warunki określone w Załączniku nr 6 do ustawy, będą podlegać przepisom wynikającym z art. 3b ustawy;
- VI. nieuznanie stanowiska Wnioskodawcy, że pojemniki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemnościach od 125 ml do 2000 ml, które wykorzystywane są przez sprzedawców detalicznych do pakowania w nich żywności, nie podlegają przepisom wynikającym z art. 3k ustawy

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 grudnia 2023 r. (data wpływu: 15 grudnia 2023 r.) [REDAKTOWANE], z siedzibą [REDAKTOWANE], złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (zwanej dalej ustawą produktową), z których wynikają obowiązki związane z wprowadzaniem do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w Załączniku nr 6 oraz w sekcji I Załącznika nr 9 do ustawy produktowej, polegające na obowiązku pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą konsumencką” oraz na obowiązku ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania; uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu, zwanej dalej „opłatą producencką”.

Wniosek Strony dotyczył zarówno zaistniałego stanu faktycznego jak również zdarzeń przyszłych.

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku [REDAKTOWANE] jest przedsiębiorcą, który zleca wytworzenie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w Załączniku nr 9 do ustawy, innemu podmiotowi – producentowi oraz produkuje produkty z tworzyw sztucznych takie jak:

- pokrywki do kubków jednorazowych z tworzywa sztucznego,
- kieliszki do wódki, wina, szampana,
- pojemniki na sosy z wieczkiem,
- pojemniki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które wykorzystywane są przez sprzedawców detalicznych do pakowania w nich żywności.

Zgodnie z art. 34 ust. 3 ustawy prawo przedsiębiorców, [REDAKTOWANE].
we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawiła zaistniałe stany faktyczne
oraz własne stanowisko w sprawie:

1. Wnioskodawca zleca wytworzenie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w Załączniku nr 9 do ustawy, innemu podmiotowi – producentowi. Produkty te nie są opatrzone logo Wnioskodawcy, kształt produktów jest również standardowy. Logo opatrzone są wyłącznie kartony i zgrzewki zawierające produkty.

We wniosku zadano pytanie: „Który z podmiotów, czy Wnioskodawca, który zleca wytworzenie produktów, czy Producent, jest zobowiązany do odprowadzenia opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o której mowa w art. 3k ustawy, tj. tzw. opłaty producenckiej?”

Zdaniem Wnioskodawcy obowiązek obliczenia i uiszczenia opłaty producenckiej dokonuje wytwórca produktów, jako przedsiębiorca wprowadzający produkty do obrotu. W stanowisku przywołano definicję „przedsiębiorcy” zawartą w art. 2 pkt 9b ustawy produktowej oraz fakt, iż przedmiotowe opakowania wytwarzane są wprawdzie na zlecenie Wnioskodawcy, jednak nie posiadają logo Wnioskodawcy, ani innego znaku/kształtu, który umożliwiłby odróżnienie ich od towarów innego przedsiębiorcy. Są one bowiem standardowego kształtu.

2. Wnioskodawca jest producentem pokrywek do kubków jednorazowych z tworzywa sztucznego. Pokrywki sprzedawane są oddzielnie od kubków.

We wniosku zadano pytanie: „Czy pokrywki do kubków, sprzedawane oddzielnie podlegają opłacie na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o której mowa w art. 3k ustawy oraz opłacie konsumenckiej, o której mowa w art. 3b ustawy?”

Zdaniem Wnioskodawcy, nie jest on zobowiązany zarówno do pobierania i uiszczenia opłaty konsumenckiej, wynikającej z art. 3b, jak i do obliczania i uiszczenia opłaty producenckiej, wynikającej z art. 3k ustawy produktowej. W stanowisku powołano się na brzmienie Załącznika nr 6 oraz Załącznika nr 9 do ustawy produktowej, cyt: „*kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka*”, gdzie wieczka nie zostały wymienione jako samodzielne produkty podlegające opłacie ale wyłącznie jako część składowa kubków.

3. Wnioskodawca jest producentem następujących produktów z tworzyw sztucznych: kieliszki do wódki, wina, szampana i wprowadza je do obrotu.

We wniosku zadano pytanie: „Czy kieliszki do wódki, wina, szampana, wykonane z tworzyw sztucznych podlegają obowiązkowi obliczenia i uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 3k?”

Zdaniem Wnioskodawcy kieliszki wykonane z tworzyw sztucznych nie podlegają tzw. opłacie producenckiej wynikającej z art. 3k, albowiem Załącznik nr 9 do ustawy produktowej nie wymienia tych produktów jako podlegające tej opłacie.

4. Wnioskodawca jest producentem pojemników na sosy z wieczkiem o wymiarach od 30 ml do 120 ml.

We wniosku zadano pytanie: „Czy pojemniki na sosy podlegają obowiązkowi uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 3k lub/i opłacie konsumenckiej, o której mowa w art. 3b?”

Zdaniem Wnioskodawcy przedmiotowe pojemniki z uwagi na fakt, iż są przeznaczone na sosy, które nie są przeznaczone do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos, ani nie są spożywane bezpośrednio z pojemnika, nie podlegają opłacie konsumenckiej określonej art. 3b. W stanowisku powołano się na brzmienie Załącznika nr 6 do ustawy produktowej. Także z uwagi na brak wymienienia tego rodzaju produktów w Załączniku nr 9 nie podlegają opłacie producenckiej określonej w art. 3k ustawy produktowej.

5. Wnioskodawca jest producentem pojemników jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemnościach od 125 ml do 2000 ml, które wykorzystywane są przez sprzedawców detalicznych do pakowania w nich żywności.

Pojemniki te charakteryzują się tym, że można w nich umieścić różne rodzaje produktu. W zależności od rodzaju produktu, mogą one służyć do zapakowania jednej porcji albo więcej niż jednej porcji.

Zdaniem Wnioskodawcy, skoro Załącznik nr 6 oraz Załącznik nr 9 do ustawy produktowej wskazują, że opłacie, o której mowa odpowiednio w art. 3b i art. 3k, podlegają pojemniki na żywność przeznaczoną do spożycia bezpośrednio z pojemnika i gotową do spożycia bez dalszej obróbki, to opakowania, które mogą być wykorzystane również do innego rodzaju żywności, tj. takie, które nie zawierają jednej porcji do spożycia bezpośrednio z pojemnika bez dalszej obróbki, nie podlegają ww. opłatom. Wnioskodawca w swoim stanowisku zwraca również uwagę, iż producent nie ma wiedzy w jaki sposób opakowanie zostanie wykorzystane przez podmiot, który sprzedaje żywność w takich opakowaniach.

W zależności bowiem od produktu, który zostanie w nich umieszczony, sprzedający może wykorzystać takie opakowania zarówno do produktów bezpośredniego spożycia z pojemnika, jak i jako zawierające więcej niż jedną porcję, niespełniające warunku „gotowy do spożycia bezpośrednio z pojemnika”.

Pojemność opakowania nie determinuje bowiem, czy opakowanie zawiera jedną porcję gotową do spożycia czy więcej porcji produktu.

W związku z powyższym zdaniem Wnioskodawcy z uwagi, iż przywołane we wniosku opakowania nie mają określonego konkretnego przeznaczenia, nie można uznać, że kwalifikują się do podlegania opłacie z art. 3k (opłacie producenckiej), natomiast mogą kwalifikować się jako podlegające opłacie z art. 3b (opłacie konsumenckiej), po ich zapakowaniu konkretnym produktem. Wówczas jeśli będą spełniać warunki określone w Załączniku nr 6 do ustawy produktowej, podlegać będą opłacie pobieranej od użytkownika końcowego.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego udzielając interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie stwierdza co następuje.

Biorąc pod uwagę przedstawione stanowiska Wnioskodawcy w pierwszej kolejności zdefiniowania wymagają następujące pojęcia:

- *Przedsiębiorca* - w myśl art. 2 pkt 9b ustawy produktowej, za przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu *art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.)*, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1380/2013”, w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.
- *Wprowadzenie do obrotu* – zgodnie z art. 2 pkt 12a ustawy produktowej, rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.
- *Produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych* – w myśl art. 2 pkt 9e ustawy produktowej, rozumie się przez to produkt, który jest w całości lub części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.
- *Opłata (zwana dalej opłatą konsumencką)* – zgodnie z art. 3b ustawy produktowej rozumiana jako pobierana przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w Załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach.

- *Oplata (zwana dalej opłatą producencką) – zgodnie z art. 3k ustawy produktowej rozumiana jako coroczna opłata ponoszona przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcjach I i III Załącznika nr 9 do ustawy produktowej, przeznaczona na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania a także uprzątnia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Ponadto w przypadku przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy ponoszona opłata przeznaczona jest na pokrycie kosztów uprzątnia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.*
- *Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów uprzątnia, transportu i przetwarzania tych odpadów – do tych produktów zgodnie z Załącznikiem 9 do ustawy produktowej zalicza się:*
- a) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie – w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;
 - b) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;
 - c) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych;
 - d) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
 - e) lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Na szczególną uwagę zasługują zapisy *Wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*.

Niniejszy dokument określa kryteria pomocne m.in. w interpretacji czy pojemnik na żywność z tworzywa sztucznego wchodzi w zakres stosowania niniejszej dyrektywy.

Pojemnik taki musi spełniać wszystkie trzy kryteria:

- 1) Kryterium: jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu albo na wynos:
 - Charakter produktów spożywczych znajdujących się w pojemniku na żywność: produkty spożywcze ogólnie nadające się do bezpośredniego spożycia to np. orzechy, kanapki, jogurty, sałatki i dania gotowane, owoce i warzywa.
 - Dołączenie lub przymocowanie do pojemnika na żywność jednorazowego użytku wykonanego z tworzyw sztucznych takich przedmiotów jak widelce, noże, łyżki i patyczki lub sosy. Brak takich przedmiotów nie powinien jednak sam w sobie wykluczać produktu z zakresu stosowania dyrektywy.
- 2) Kryterium: jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika:
 - Kształt pojemnika na żywność umożliwia lub ułatwia jedzenie znajdujących się w nim produktów spożywczych bezpośrednio z pojemnika, tj. wymaga tylko otworzenia.
- 3) Kryterium: jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie:
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożyć bez żadnego dalszego przygotowywania. Produkt spożywczy nie wymaga np. zamrażania, przyrządzania, gotowania czy podgrzewania, w tym smażenia, grillowania, pieczenia, podgrzewania w kuchence mikrofalowej czy opiekania. Na przykład mycia, obierania lub krojenia owoców i warzyw nie należy uznawać za przygotowanie, a zatem czynności te nie są wskazaniem do wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy, gdyż można je z łatwością wykonać w wersji na wynos.
 - Produkty spożywcze znajdujące się w pojemniku na żywność można spożywać bez dodatku przypraw lub sosów (chyba że są dołączone do produktu spożywczego), zimnej lub gorącej wody lub innych płynów, w tym mleka np. przed spożyciem takiego produktu spożywczego, jak to ma miejsce w przypadku płatków zbożowych (o ile odmierzona porcja płatków nie jest sprzedawana razem z dodatkowym pojemnikiem zawierającym porcję mleka) czy zup w proszku.

Należy zauważyć, że pojemniki na żywność stosowane do przechowywania żywności spełniające wymogi określone w dyrektywie, które sprzedaje się puste i bez zamiaru napełnienia ich w punkcie sprzedaży, również są objęte zakresem stosowania dyrektywy. Oprócz wymienionych trzech kryteriów stosowanych łącznie istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności.

Marszałek Województwa Wielkopolskiego odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego, w zakresie działalności gospodarczej prowadzonej przez ██████████, stwierdza co następuje.

W odniesieniu do punktu 1 uzasadnienia niniejszej decyzji: *Wnioskodawca zleca wytworzenie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w Załączniku nr 9 do ustawy, innemu podmiotowi – producentowi. Produkty te nie są opatrzone logo Wnioskodawcy, kształt produktów jest również standardowy. Logo opatrzone są wyłącznie kartony i zgrzewki zawierające produkty.*

Zgodnie z ww. definicją przedsiębiorcy, za podmiot podlegający przepisom ustawy opisanym w niniejszej decyzji należy w pierwszej kolejności uznać podmiot, który wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu. Definicja przedsiębiorcy przewiduje wyjątek w postaci wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

W złożonym wniosku zaznaczono, że przedmiotowe produkty co prawda wytwarzane są przez Producenta na zlecenie Wnioskodawcy jednakże są to produkty standardowe, które nie są opatrzone znakiem towarowym, czy nazwą Wnioskodawcy. Nie zostaje zatem spełniony wyjątek opisany w drugiej części ustawowej definicji przedsiębiorcy.

W myśl powyższego, w ocenie tutaj Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego w punkcie 1 wniosku, należy uznać, iż Wnioskodawca nie jest podmiotem obowiązującym do ponoszenia opłaty producenckiej wynikającej z art. 3k ustawy produktowej.

W odniesieniu do punktu 2 uzasadnienia niniejszej decyzji: *Wnioskodawca jest producentem pokrywek do kubków jednorazowych z tworzywa sztucznego. Pokrywki sprzedawane są oddzielne od kubków.*

Opłata konsumencka wynikająca z art. 3b ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 6 do tej ustawy, natomiast opłata producencka wynikająca z art. 3k ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 9 do tej ustawy. Zarówno w Załączniku 6 jak i Załączniku 9 jako jedno z opakowań podlegających opłacie zostały wymienione kubki, w tym ich pokrywki i wieczka. Pokrywki do kubków nie zostały wymienione jako odrębne produkty podlegające opłacie a jedynie jako uzupełnienie opakowania jakie stanowi kubek na napój.

W myśl powyższego, w ocenie tutaj Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego w punkcie 2 wniosku, należy uznać, iż Wnioskodawca nie jest podmiotem obowiązującym do realizacji obowiązków wynikających z art. 3b oraz art. 3k ustawy produktowej.

W odniesieniu do punktu 3 uzasadnienia niniejszej decyzji: *Wnioskodawca jest producentem następujących produktów z tworzyw sztucznych: kieliszki do wódki, wina, szampana i wprowadza je do obrotu.*

Opłata konsumencka wynikająca z art. 3b ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 6 do tej ustawy, natomiast opłata producencka wynikająca z art. 3k ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 9 do tej ustawy. Zarówno w Załączniku 6 jak i Załączniku 9 jako produkty podlegające ww. opłatom wymienione zostały kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka.

W przepisach ustawy produktowej nie określono definicji kubka na napoje. Natomiast w dokumencie opracowanym przez Komisję Europejską pt. "Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko" (dyrektywa SUP), której transpozycją jest znowelizowana ustawa produktowa, podano przykłady kubków na napoje, a wśród nich kubki sprzedawane w sklepach detalicznych i hurtowych, wykonane w 100 % z tworzywa sztucznego, przeznaczone do soków lub napojów alkoholowych. Dodatkowo w powyższych wytycznych doprecyzowano, że kubki na napoje to zazwyczaj okrągłe naczynia do picia o miskowatym kształcie, z pokrywką lub wieczkiem, lub bez nich, sprzedawane puste lub z zawartością w formie napoju. Sama ustawa produktowa nie definiuje opakowań na napoje, jednak taka definicja pochodząca z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa SUP), której transpozycją jest ustawa produktowa, została zamieszczona w art. 8b ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Zgodnie z tą definicją opakowaniami na napoje są opakowania na płyn przeznaczony do bezpośredniego wypicia, bez konieczności poddania go obróbce, w szczególności na wodę, sok, nektar, mleko, jogurt i inny pitny produkt mleczny, napój alkoholowy, z wyłączeniem płynów będących produktami leczniczymi.

Kieliszek jednorazowego użytku wykonany z tworzywa sztucznego jest więc formą kubka (kubek z nóżką) przeznaczonym do spożywania napojów alkoholowych i w związku z tym należy uznać go za podlegający przepisom ustawy produktowej jako kubek na napoje.

W myśl powyższego, w ocenie tutaj Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego punkcie 3 wniosku, należy uznać, iż Wnioskodawca jest podmiotem obowiązany do realizacji obowiązków wynikających z art. 3b oraz art. 3k ustawy produktowej.

W odniesieniu do punktu 4 uzasadnienia niniejszej decyzji: Wnioskodawca jest producentem pojemników na sosy z wieczkiem o wymiarach od 30 ml do 120 ml.

Opłata konsumencka wynikająca z art. 3b ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 6 do tej ustawy, natomiast opłata producencka wynikająca z art. 3k ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 9 do tej ustawy. Zarówno Załącznik nr 6 jak i Załącznik nr 9 wymienia jako podlegające opłatom, pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie.

Przykłady niektórych rodzajów pojemników na żywność, które można uznać za objęte zakresem stosowania dyrektywy lub wyłączone z tego zakresu przedstawiono w tabeli 4-2 niniejszej dyrektywy. Zgodnie z tabelą takie opakowania jak pojemniki na żywność wykonane z tworzyw sztucznych zawierające sosy i produkty do smarowania pieczywa (np. musztardę, ketchup lub dipy) objęte są zakresem stosowania dyrektywy.

Aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania dyrektywy *Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. U. UE.C.2021.216.1 z dnia 7 lipca 2021 r.)*, musi spełniać wszystkie trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach. Wnioskodawca w przedłożonym wniosku zaznaczył, że produkowane przez niego pojemniki są pojemnikami na sosy, które nie są przeznaczone do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos ani nie są spożywane bezpośrednio z pojemnika.

Należy zatem zauważyć, że nie zostają spełnione wszystkie trzy kryteria, które mają zastosowanie dla żywności w pojemnikach, określone w Załączniku nr 6 oraz w Załączniku nr 9 do ustawy produktowej, albowiem powołane przez Wnioskodawcę sosy, na które przeznaczone są produkowane przez Wnioskodawcę pojemniki, nie są w ocenie Wnioskodawcy przeznaczone do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos, ani nie są spożywane bezpośrednio z pojemnika.

Mając na uwadze w pierwszej kolejności katalog produktów wymienionych w Załączniku nr 6 oraz w Załączniku nr 9 do ustawy produktowej, a dodatkowo *Wytyczne Komisji dotyczące produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych*, produkowane przez Wnioskodawcę pojemniki na sosy z wieczkiem wykonane z tworzyw sztucznych spełniają kryteria jakim powinny odpowiadać opakowania na żywność podlegające dyrektywie. Co prawda Wnioskodawca zaznaczył we wniosku, iż produkowane pojemniki przeznaczone są na sosy, które nie są przeznaczone do bezpośredniego spożycia na miejscu lub na wynos, ani nie są spożywane bezpośrednio z pojemnika, jednakże należy zauważyć, że Wnioskodawca nie jest producentem sosów a jedynie opakowań na sosy, które zgodnie z uznaniem producenta sosu mogą zostać wykorzystane do sosu przeznaczonego do bezpośredniego spożycia, a następnie zgodnie z uznaniem konsumenta z uwagi na zastosowanie wieczka, mogą zostać spożyte bezpośrednio z tego pojemnika.

Innymi słowy – w odniesieniu do objętych wnioskiem Spółki produktów w postaci pojemników na sosy – należy stosować możliwie obiektywne kryteria celem oceny czy owe pojemniki mogą zostać wykorzystane wyłącznie do sosów niebędących sosami gotowymi do bezpośredniego spożycia (np. sosy w proszku wymagające przed spożyciem połączenia z wodą czy jogurtem). Ponadto mając na uwadze zapisy dotyczące zdefiniowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania w przedmiotowym przypadku za kryterium decydujące należałoby wziąć pod uwagę kształt i pojemność pojemników, a także funkcje tego opakowania. Istotne jest przy tym przeznaczenie pojemnika, a nie jego ostateczne wykorzystanie.

W myśl powyższego, w ocenie tut Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego w punkcie 4 wniosku, należy uznać, iż Wnioskodawca jest podmiotem obowiązany do realizacji obowiązków wynikających z art. 3b oraz art. 3k ustawy produktowej w odniesieniu do pojemników na sosy z wieczkiem wykonanych z tworzywa sztucznego.

W odniesieniu do punktu 5 uzasadnienia niniejszej decyzji: Wnioskodawca

jest producentem pojemników jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemnościach od 125 ml do 2000 ml, które wykorzystywane są przez sprzedawców detalicznych do pakowania w nich żywności. Pojemniki te charakteryzują się tym, że można w nich umieścić różne rodzaje produktu. W zależności od rodzaju produktu, mogą one służyć do zapakowania jednej porcji albo więcej niż jednej porcji.

Opłata konsumencka wynikająca z art. 3b ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 6 do tej ustawy, natomiast opłata producencka wynikająca z art. 3k ustawy produktowej dotyczy produktów wymienionych w Załączniku 9 do tej ustawy. Zarówno Załącznik nr 6 jak i Załącznik nr 9 wymienia jako podlegające opłatom, pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
- b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
- c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie.

Tak jak wskazano powyżej, aby pojemnik na żywność wchodził w zakres stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, musi spełniać wszystkie trzy kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach.

Zdaniem Wnioskodawcy na etapie wprowadzania tego typu produktu do obrotu Producent nie jest w stanie stwierdzić w jaki sposób zostanie on wykorzystany przez podmiot, który sprzedaje żywność w takich opakowaniach. W zależności bowiem od produktu, który zostanie w nich umieszczony, sprzedający może wykorzystać takie opakowania zarówno do produktów bezpośredniego spożycia z pojemnika, jak i jako zawierające więcej niż jedną porcję, niespełniające warunku „gotowy do spożycia bezpośrednio z pojemnika”. Pojemność opakowania nie determinuje bowiem, czy opakowanie zawiera jedną porcję gotową do spożycia czy więcej porcji produktu.

Mając na uwadze zapisy dotyczące zdefiniowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania (Załącznik nr 6) oraz objętych wymogiem dotyczącym finansowania kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które zostały wprowadzone do obrotu (Załącznik nr 9) w przedmiotowym przypadku za kryterium decydujące należałoby wziąć pod uwagę kształt i pojemność pojemników, a także funkcje tego opakowania. Istotne jest przy tym przeznaczenie pojemnika, a nie jego ostateczne wykorzystanie.

W odniesieniu natomiast do kwestii porcji żywności, podkreślenia wymaga, że ustawodawca polski dokonując transpozycji ww. Dyrektywy, uznał kryterium porcji – na które powołuje się Wnioskodawca – za nieistotne. Powyższe wynika z faktu, że wśród wymienionych zarówno w Załączniku nr 6 jak i w Załączniku nr 9 do ustawy kryteriów brak jest odniesienia do liczby porcji. Wskazać również należy, że w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. 2004.90.864/2) w art. 288 zapisano, że Dyrektywa wiąże każde Państwo Członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków.

Rzeczpospolita Polska, jako Państwo Członkowskie, poprzez władzę ustawodawczą (Parlament RP), dokonała transpozycji ww. Dyrektywy w taki sposób, że zapewniona została możliwość zrealizowania jej celów, ale jednocześnie dokonała owej swobody wyboru formy i środków, poprzez m. in. uznanie kryterium porcji za niemające istotnego znaczenia. Skoro zatem w ustawie implementującej Dyrektywę brak jest odniesienia do liczby porcji, stąd też nie ma podstaw, aby je stosować przy ocenie czy dany produkt spełnia definicję produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, podlegającego wskazanym w ustawie obowiązkom. Jedynie na marginesie powyższego zaznaczyć wypada, że w art. 12 Dyrektywy wprowadzono dodatkową przesłankę porcji posiłku, jednak nawet jej nie zdefiniowano. W Wytycznych Komisji do ww. Dyrektywy wprost zapisano: „(...) pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku”. Jednakże Wytyczne Komisji mają charakter pomocniczy i nie są w żaden sposób wiążące. Dlatego też, przyjmując ewentualną możliwość subsydiarnego stosowania zarówno Dyrektywy jak i Wytycznych w zakresie dodatkowego elementu porcji, w każdym przypadku należałoby oceniać kryterium porcji w sposób możliwie obiektywny.

W myśl powyższego, w ocenie tut Organu, w odniesieniu do stanu faktycznego opisanego w punkcie 5 wniosku, należy uznać, iż opisane pojemniki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemnościach od 125 ml do 2000 ml, które wykorzystywane są przez sprzedawców detalicznych do pakowania w nich żywności, z uwagi na pojemność pojemników, a także funkcje tego opakowania i przeznaczenie jako jednorazowego pojemnika na żywność, podlegać będą przepisom wynikającym z art. 3k ustawy produktowej (ponoszenie opłaty producenckiej). Jednocześnie wobec spełnienia warunków określonych w Załączniku nr 6, podlegać będą również przepisom wynikającym z art. 3b ustawy produktowej (pobranie opłaty konsumenckiej), w szczególności wobec braku ustawowego kryterium porcji.

Tutejszy Organ, wydając niniejszą decyzję, zapoznał się ze stanowiskiem Wnioskodawcy w przedmiotowej sprawie i kierował się obowiązującymi przepisami prawa. Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Spółkę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji.

Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy. Zgodnie z art. 34 ust. 5 ustawy – Prawo przedsiębiorców udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji. Interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej. Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania (art. 35 ust. 1 i ust. 2, ustawy - Prawo przedsiębiorców).

Mając powyższe na uwadze, Marszałek Województwa Wielkopolskiego orzeka jak w sentencji.

POUCZENIE

Od niniejszej decyzji Stronie przysługuje prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Poznaniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Wielkopolskiego, w terminie 14 dni od daty doręczenia.

Zgodnie z art. 127a Kodeksu postępowania administracyjnego – przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Marszałka Województwa Wielkopolskiego. Z dniem doręczenia tutejszemu Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Decyzja będzie podlegać wykonaniu przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli w tym czasie wszystkie Strony zrzekną się prawa do wniesienia odwołania (art. 130 § 4 Kpa).

Za wydanie niniejszej decyzji, zgodnie z art. 34 ust. 6 oraz ust. 8 ustawy – Prawo przedsiębiorców, wniesiono opłatę w wysokości 200,00 zł na rachunek Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego w Poznaniu - PKO Bank Polski Poznań rachunek nr 45 1020 4027 0000 1202 0049 5580.

z up. MARSZAŁKA WOJEWÓDZTWA

Małgorzata Knapczyk

Dyrektor

Departamentu Korzystania i Informacji o Środowisku

Podpis elektroniczny